

Speech door mevrouw Sherifa Zaiyat tijdens de herdenking op 4 mei 2017 bij het monument aan de Vrijheidsdreef

(De uitgesproken tekst kan afwijken van de geschreven tekst.)

De 4 en 5 mei viering staat al jaren in het teken van "oorlog en vrijheid". De komende jaren zal: "Geef de vrijheid door" het thema zijn met dit jaar een nadruk op de kracht van het persoonlijke verhaal.

Daarom sta ik vandaag hier. Hoewel ik opgroeide in vrijheid, was vrijheid voor mij lange tijd niet vanzelfsprekend. Ik ontvluchtte de oorlog in Syrië en kan hier nu gelukkig vrijuit zeggen dat ik de vrijheid doorgeef. Voor mij is vrijheid een persoonlijk verhaal.

Ik ben hier goed opgevangen. De opvang van vluchtelingen, en in het bijzonder van hen die de oorlog in Syrië ontvluchtten, is hier goed geregeld. Daarom wil ik Nederland en de Nederlanders bedanken.

Daarnaast ben ik de mensen dankbaar die ik op mijn pad heb getroffen. Ik heb bewondering voor de medewerkers van Vluchtelingenwerk. Zij zijn niet slechts begeleiders die hun werk doen, maar worden vaak vrienden die naast je staan en je steunen, ook in alle verdrietige momenten die er zijn nadat je gevlucht bent.

Ik ben gelukkig in Heemstede met zoveel behulpzame inwoners. Men heeft ons geholpen met een fijn huis, de mogelijkheid voor onze kinderen om naar school te gaan en met een steuntje in de rug voor de toekomst.

Ik heb veel sympathie ontmoet en gemerkt dat mensen mij respecteren om wie ik ben. Het was contact van mens tot mens, waarbij religie en denkbbeelden geen rol speelden. Dat waardeer ik zeer.

Het belangrijkste voor een vluchteling is in de eerste plaats veiligheid. Weg van bombardementen en ander oorlogsgeweld. Maar toen ik hier kwam heb ik mij meteen gerealiseerd dat taal de sleutel is tot integratie in deze maatschappij. Daarom is het belangrijk om Nederlandse les te volgen en in te burgeren.

Ik zou graag iets over mijn leven vertellen zoals het was voor ik hier kwam. Ik ben geboren en getogen in Aleppo, in Syrië. Aleppo is een van de oudste steden ter wereld, een mooie stad. Maar als ik aan Aleppo denk, dan denk ik aan de mensen. Mensen met verschillende culturen, achtergronden en religies die daar prettig met elkaar samenleefden. Om een voorbeeld te schetsen: in het gebouw waar wij woonden, leefden Moslims samen met Christenen, Armeniërs en Koerden. We leefden in harmonie met elkaar en vierden onze

feestdagen samen. Zelf ben ik moslim en vierden we het Suikerfeest, maar ook werden we bijvoorbeeld door onze burens uitgenodigd om Kerst te vieren.

Ik kom uit een gelukkig gezin. Mijn ouders stimuleerden mij om te gaan studeren en zodoende een goede positie in de maatschappij te verwerven. Zo ben ik Engels gaan studeren en werd ik docent. Ik heb met scholieren van allerlei niveaus gewerkt.

Mijn leven was stabiel. Ik had mijn werk, mijn huis, mijn auto en mijn toekomstdromen voor ons gezin.

In 2011 begon de onrust in Syrië. Het regeringsleger en de oppositie stonden steeds feller tegenover elkaar. Lange tijd probeer je gewoon door te gaan met je leven. Je schuift de grens van wat een 'gewoon leven' is, steeds verder op. Je sust jezelf met de gedachte dat het wel snel beter zal gaan. Maar de winkels van het familiebedrijf van mijn man waren verwoest door de bombardementen en ook een deel van de school waar ik les gaf was verwoest. Wij hadden geen werk meer.

Oudere mensen in Nederland hebben zelf een oorlog meegemaakt, maar veel mensen kennen oorlog alleen van televisie. Het gevoel wat oorlog oproept is echter niet in beeld te vangen. Het leven in een oorlogssituatie brengt een constante angst met zich mee, angst die in je gaat zitten. Op straat worden mensen zomaar opgepakt en je durft niemand meer te vertrouwen. Regelmatig zijn er rellen op straat waardoor je niet op je bestemming kunt komen.

Van het Aleppo waar ik ben opgegroeid was niets meer over. Er is geen stromend water, geen medische zorg, geen medicijnen. Nergens is het veilig. Ook thuis ben je niet veilig. Ik was zwanger van mijn oudste zoon toen er zomaar een kogel binnendrong door een raam, gewoon in ons huis. Overal lag glas en er was veel kapot, maar die dag ging er vooral in mijzelf iets kapot.

De verwoesting na een bombardement is verschrikkelijk. Er komen altijd mensen bij om. Je ziet dingen die je niet wilt zien en die ik nu ook niet hardop kan zeggen. En bovenal: ik wilde niet dat mijn kind dit zou zien.

Begin 2014 hebben mijn man en ik besloten deze hel achter ons te laten en op zoek te gaan naar veiligheid voor ons gezin. Ik kwam naar Nederland met een gebroken hart en veel verdriet over alles wat ik achter heb moeten laten in Syrië. Het was het ergst om mijn ouders, broers en zussen achter te laten. Ik kwam hier alleen met mijn zoontje Abdullah, die toen tweeënhalve was. Tien maanden na mij kwam mijn man gelukkig ook naar Nederland.

Wij zochten hier veiligheid, vrijheid en bovenal een manier om weer in waardigheid te kunnen leven. Ik wilde weer kunnen dromen over een toekomst voor ons en vooral voor onze kinderen. Ik zeg kinderén want inmiddels hadden wij onze tweede zoon, Adam, in Nederland gekregen.

Toen we hier in Heemstede kwamen wonen, begon ook voor ons een nieuw leven. Wij leerden Nederlands en ons zoontje ging naar een kinderdagverblijf. Mijn man en ik begonnen aan ons inburgeringstraject. Intussen deed ik vrijwilligerswerk als tolk en gaf ik bijles Engels aan een paar Nederlandse middelbare scholieren. Het was fijn om me op die manier weer even docent te voelen.

Inburgeren, integreren, het is niet altijd even makkelijk. Je komt zonder familie en vrienden terecht in een samenleving met een andere cultuur, een ander systeem, met andere regels en omgangsvormen. Wennen aan een nieuw land kost heel veel energie. Wij kijken vooruit, maar voelen de zorg om hen die achterbleven als een last op onze schouders. Voor onze kinderen probeer ik positief te blijven, maar soms voelt dat als een zware strijd.

We zijn aan een nieuwe periode zijn begonnen. Een periode waarin we de onvrijheid achter ons hebben gelaten en in vrijheid naar de toekomst kunnen kijken. Vrijheid zit in veel verschillende dingen. Ik denk dat het ook de vrijheid is dat ik hier vandaag sta en kan zeggen wat ik denk.

Vandaag, 4 mei herdenken wij de slachtoffers van oorlog. Natuurlijk denken wij aan de slachtoffers van de Tweede Wereldoorlog, maar ook aan alle andere slachtoffers die vallen als gevolg van onvrijheid. Het is goed om te bedenken dat vrijheid kostbaar is. En ik weet dat vrijheid vaak duur betaald wordt. Daarom is het zo belangrijk om stil te staan bij hen die met hun leven voor de vrijheid hebben betaald. Wij proberen de vrijheid tijdens ons leven te bewaren en door te geven.

Dank u wel.